

at lægge Ligningen. Hertil kommer, at vi siden Lovforslaget sidst laa for, have faaet en ny kommunal Valglov, efter hvilken Sogneraadsmemberne vælges ved Forholdstalsvalg, og ved hvilken det for Beboerne er vanskeligere at vælge Sogneraadsmemberne saaledes, at de nogenlunde ligeligt ere fordelte over Kommunen. Der er ikke mere den Garanti, der før var, for, at den enkelte Beboers Skatteevne kendes i det mindste af eet Sogneraadsmember. Særlig af den Grund mener jeg, at det vil være rigtigt, at indføre Ligningskommissioner i disse store Landsogne. Der er for mig nogen Tvivl om, hvorvidt direkte Valg af Ligningskommissionen er at foretrække fremfor af Sogneraadet valgte Kommissionsmedlemmer, saaledes som det nu vælger Sundhedskommissionens Medlemmer og Bestillingsmænd o. s. v. Men jeg indrømmer, at der er en Del, der taler for, at Vælgerne selv bør have Ansvaret for, hvem de sætte ind i Ligningskommissionen, saaledes at deres eventuelle Misfornøjelse med dens Arbejde i sidste Instans rammer dem selv.

Naar de ærede Forslagsstillere have sat den Begrænsning ind i Lovforslaget, at kun Landkommuner med 2,000 Indbyggere, der derom fremsatte Forslag, kunne faa Ligningskommissioner, finder jeg, at det er heldigt, at der sættes en saadan Begrænsning, men jeg finder samtidig, at den burde være sat noget højere op, et Sogneraad for en Kommune med 2—3,000 Indbyggere har ikke et saa stort Arbejde, at den ikke ogsaa vil kunne paatage sig at lægge Ligningen, og Sogneraadsmemberne i en saadan forholdsvis lille Kommune maa antages at være i Besiddelse af det lokale Kendskab, der hører til for at lægge en retfærdig Ligning. Jeg er derfor tilbøjelig til at mene, at kun Landkommuner med et Indbyggerantal af 4,000 og derover skulle have Ret til efter indsendt Begæring til Indenrigsministeriet at faa særlige Ligningskommissioner.

Keiser-Nielsen: Det foreliggende Lovforslag har ofte været behandlet i Rigsdagen, og Tanken om, at der skulde vælges Ligningskommissioner i Kommuner, der ere blevne saa store, at det er blevet ubesværligt for Sogneraadets Medlemmer selv at ligne, har ogsaa været til Behandling ude omkring i Kommunerne og ofte været fremsat paa de samvirkende Sogneraadforeningers Delegeretmøder. Det har altid vist sig, at medens der i de mindre Kommuner ytrede sig liden Interesse for Sagen,

var der i de store Kommuner meget stærke Krav fremme om at faa denne Sag gennemført. Som den højtærede Indenrigsminister bemærkede, er der i den nuværende Skattelov af 1903 den Bestemmelse, at Kommuner med over 10,000 Indbyggere kunne tilkalde Ligningsmænd, og saa vidt jeg har forstaaet, er det, der egentlig vil komme til at være Tvivlsspørgsmaalet i denne Sag, det, hvorvidt man skal gaa den Vej, eller om man skal gaa den i det foreliggende Lovforslag foreslaaede Vej. Dette vil blive Genstand for Overvejelse, naar Forslaget nu, som det synes, bliver henvist til det Udvalg, der er nedsat om en Revision af den kommunale Skattelov. Rent umiddelbart staaer det for mig saaledes, at det vistnok vil være det rigtigste at lade Vælgerne selv bestemme, hvem der skal ligne Skatterne. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Lovforslagets Bestemmelser her ville blive de bedste.

Man kunde sige, at idet Sogneraadets Medlemmer vælge Ligningsmændene som Medhjælpere, blive de selv Vidner til Skatteligningerne, saa at de ere med til det hele Arbejde. Nu er det vel et Tvivlsspørgsmaal, om Sogneraadsmemberne, selv de, der have Interesse for Sagen, og selv om de sidde i Ligningskommission, ville kunne være noget med i Arbejdet. Hvorfor sætter man en Ligningskommission? Netop fordi Arbejdet med de øvrige Forretninger, et Sogneraad har, er blevet saa stort, at man i Virkeligheden er næsten nødt til at lægge dette Arbejde med Ligningen til Side. Jeg indrømmer, at skønt jeg i al Almindelighed mener, at det er heldigt for en Kommune, saa længe Sogneraadet ogsaa kan tage Ligningsarbejdet med, fordi det vil være heldigt for Sogneraadet ogsaa med Hensyn til dets andre Forretninger, at dets Medlemmer ere saa meget inde i Beboernes Ønsker og Forhold, som de ere nødt til at være, naar de skulle optage Ligningsarbejdet, og skønt jeg altsaa mener, at det er heldigt, at denne Ordning bevares saa meget som muligt, indrømmer jeg dog, at der er Sogneraad, der ere voksede saa meget, at det vistnok er ganske umuligt for deres Medlemmer, naar de skulle varetage de øvrige Forretninger, der falde ind under et Sogneraadsmedlems Hverv, helt at udføre Ligningsarbejdet. Men saa tror jeg rigtignok, at det er heldigt, at det er Vælgerne selv, der have valgt de Mænd, som skulle udføre Ligningsarbejdet. Imidlertid, dette kan jo blive Genstand for Overvejelse.

Jeg maa blot tilføje, at idet jeg altsaa giver Lovforslaget i al Almindelighed min Tilslutning og, som jeg tror, ogsaa mit